

PER PRIESS

Per Pries blev født i Ålestrup i 1933 og voksede op i et lærerhjem i Viborg, hvor faderen ofte underviste børn hjemme. Selv gik han på Viborg Katedralskole. I efteråret 1945 blev den 12-årige Per spejder i 1. Viborg Tropp; en interesse, som skulle komme til at blive en stor del af hans liv, og som bl.a. har hjulpet ham i hans tid i militæret. Hans mangeårige tilknytning til forsvaret førte til hans arbejde med Aarhus Forsvarshistoriske Selskab, som arbejder på at beskrive Aarhus som garnisonsby. I 1954 blev Per uddannet lærer fra Ranum Seminarium, og flyttede til Aarhus, da han fik en stilling på den nye Vejlbyskole i 1959.

Interviewet af Dorte Bjerring

VI DU PRÆSENTERER DIG SELV?

Jeg er født i Ålestrup d. 9. marts 1933. Min far var vokset op i Glyngøre, hvor hans far havde et bådbyggeri, og da han blev 18-19 år, fandt han ud af, at han ikke ville være skibstømrer, men lærer. Så han rejste over til Ranum Seminarium, der ligger syd for Løgstør, og på Ranum Seminarium læste han i fire år. Han var færdig i juni 1932, og i den lille by, hvor der er en tusind indbyggere, var en uddeler, Per Mørup. Han hed egentlig Peder, men blev kaldt Per, og det er ham,

jeg er kaldt op efter. Han havde en dejlig stor brugsforening, og der havde han og Rosa fire døtre. En af dem var Elly, som min far faldt for, så det var helt oplagt for dem, at de skulle giftes, så hurtigt de kunne komme i gang med det. Det blev i efteråret 1932, og så tog de til det første job, han kunne få.

Det var lidt svært med jobs i 30'erne. Så han kom til Ålestrup for at komme i gang. Jeg ved egentlig ikke, hvor de boede henne, for de blev der også kun ét års tid, så søgte han et bedre job, og det var så Viborg. Til Viborg kom de i april 1933, hvor skoleåret startede. Han blev ansat på Østre Skole.

FLYTTETE TIL VIBORG

Jeg var kommet til verden i marts 1933, og vi fortsatte til Skottenborg, hvor vi boede først i en arbejderlejlighed. Det var et hus med 4 lejligheder, vistnok. Men det hus står i dag nede i Den Gamle By, og det er sjovt at kunne gå derned og se det hus, hvor man har boet bare et par år. Mere blev det ikke til, for så flyttede vi 500 meter væk, hen til et flot vandtårn til noget, der hed Fælledvej. På Fælledvej boede vi så en fire år, og i 1939, tror jeg, vi kom ud på noget, der hed Spidstøften.

Disse to sidste steder var på hver sin side af Viborg Kaserne. Det syntes jeg var spændende som lille purk at se militæret lave øksercits på fælleden ved Fælledvej. Fra den lejlighed vi havde og over til kasernen, var der måske en 2-300 meter. Der skete spændende ting. Men vi flyttede som sagt om på den anden side af kasernen, hvor vi fik vores eget hus og en have

Så kom 9. april og så var det tyskerne, der rykkede ind på kasernen. Der var en hovedindgang ved Rødevej, men lige bag vores have, var en bagindgang, og det var der, de store køretøjer kørte ind og ud af kasernen. De år husker jeg tydeligt, når kampvognene skrumlede ud, og når de skrumlede hjem. Somme tider kom de ned ad Spidstøften og ødelagde nogle kantsten og sådan noget. Men det var ikke fordi, det var så ubehageligt, for det var bare spændende for en dreng, der ikke var mere end en 10 år.

MÆRKEDE I MERE TIL KRIGEN, END AT KASERNEN BARE LÅ DER?

Vi mærkede ikke rigtig noget til krigen. Vi drenge legede fint og spillede boldspil på gaden. Der var ikke mange biler, så vi kunne roligt spille fodbold og langbold, og hvad vi ellers kunne finde på. Det var fredeligt.

Vi boede ca. 2 km. fra jernbanestationen, hvor der somme tider var noget sabotage på lokomotivremisen, men det var ikke ret tit. Det værste vi hørte til krigen var, da en engelsk bombemaskine, der var kommet i knibe og var nødt til at kaste sin bombelast. Det gjorde den så på nogle marker, ikke mere end en 6-7 km. fra Viborg – et sted hvor det egentligt ikke kunne gøre skade. Men disse bomber blev altså til nogle ordentlige brag om natten. Vi sad nede i kælderen, og jeg kan huske, hvordan kælderdøren raslede, og min mor hun skreg og skreg. Men det var næsten det tætteste, jeg var på noget, der havde med krig at gøre.

Så blev det lidt mere spændende, da vi kom til maj 1945. Én ting kan jeg fortælle, at oppe på fælled, inde på eksercerpladsen, der afleverede tyskerne mange af deres våben. Det blev til en bunke, der blev et par meter høj. Der var jo kommet engelske soldater til byen, og de havde fået det job at ødelægge disse våben, så de stod med skærebændere eller store hamre.

Maskingevæerne fik lige et svirp med sådan en skærebænder, og der stod vi drenge og så på.

KUNNE I KOMME IND PÅ EKSERCERPLADSEN?

Ja, det var ikke så svært. Der var jo ikke noget, der var farligt. Der var jo ingen ammunition, og de par engelske soldater stod jo og ordnede det der, mens vi kiggede på. Så havde vi skaffet nogle cigaretter, og så snakkede vi med soldaterne og spurgte, om vi ikke kunne få et af de våben der, som jo altså var ødelagte. Han fik en pakke cigaretter, og jeg fik et maskingevær. Vi legede selvfølgelig noget, der havde med militær at gøre, for vi havde jo de ødelagte våben. Det var nu meget skægt.

SKOLEGANG

VAR DET OGSÅ UNDER KRIGEN, DU VAR SPEJDER?

Ja, så sker der det, at jeg i '44 går i 5. klasse nede på Østre Skole. Efter 5. klasse skal vi så finde ud af, hvor man så skulle gå videre, om det var Katedralskolen eller 6.-8. klasse i kommuneskolen.

Hvis man ellers havde evnerne, så skulle man jo helst udnytte situationen, og min far underviste børn, hvor forældrene havde besluttet sig for, at børn i 5. klasse i hvert fald skulle prøve at komme på Katedralskolen. Det krævede jo en optagelsesprøve; det var genfortælling, diktat og regning. Så gik de til ekstra forberedelse, og der kom hos os en 10-15 stykker én gang om ugen i et halvt års tid i foråret '44, de fik ekstraundervisning og betalte for det. Jeg stod og kiggede på. Så sagde min far: *"Bare følg med!"* – der var der ikke noget at gøre. Så kom vi til optagelsesprøve på Katedralskolen, og jeg husker ikke så meget. Det siges, at nogle af mine kammerater fra dengang kunne huske mere, at vi stod i skolegården og fik udleveret kuverter, hvor der stod om man var optaget eller ikke optaget.

Skoleåret startede i august. Det var ikke så rart, for i 1. mellem kom man ind på en katedralskole, hvor der var en 3-400 elever fra 1., 2. og 3. mellem, en realklasse og 1., 2. og 3. g. Det var ikke rart på den måde, at det var et nyt sted, men så var der så også visse traditioner, som man fastholdt dengang. Det håber jeg ikke, man gør i dag. Det gik ud på, at vi i skolegården havde en vandpost, hvor man kunne tage lidt vand. Det var egentlig et lille bassin, vil jeg kalde det, og der skulle man dyppes. Man skulle "døbes" – der hjalp ingen kære mor. Hvis man kæmpede for meget imod, så risikerede man, at man blev våd helt ned til maven. Nå, jeg blev da også lidt våd, men Spidstøften var kun 5 minutters gang derfra, så jeg kunne hurtigt komme hjem og få noget rent tøj på. Men det var jo ikke alle, der havde den mulighed. Det var lidt ubehageligt, men ellers var det spændende at komme på en skole, hvor der nok blev konkurreret. Vi fik altid at vide i karakterbogen, hvilket nummer man havde i klassen. Vi havde jo lærere, som også underviste oppe i 3. g. Det kunne være en engelsklærer og en historielærer, og når de så kom ned og skulle have os 12-13årige, så var det altså et spring, som nogle af dem ikke kunne klare. Det vil sige, det var somme tider lidt kedeligt, men de fleste var nu rare.

FØRSTE VIBORG TROP

Jeg finder hurtigt ud af i efteråret '45, at mange i de større klasser var spejdere. Det var sådan, at *Første Viborg Trop* var blevet dannet allerede et år efter, at Spejderbevægelsen var kommet til Danmark. I Viborg var det en ung premierløjtnant, som blev den første leder af *Første Viborg Trop*. Det var såmænd Torry Gredsted. Han skrev børnebøger, bl.a. "Paw", og han fik startet nogle gode traditioner der. Da jeg kom ind i *Første Viborg Trop* var det en, der hed Heerfordt, der var leder. Men det var altså et "wake up" for mig, fordi jeg fik en styret opvækst, hvor der noget med en spejderlov og et spejderløfte, og jeg fik lært at stoppe strømper. Det mærkelige var, at jeg kom ind i en patrulje, der hed "*Spætterne*", som holdt til toppen af Landsretsbygningen, fordi en far til en af spejderne var dommer, og han havde givet os lov til, at vi kunne være oppe på loftet, hvor vi kunne have vores patruljelokale, og der skete vores oplæring. Jeg kan huske nogle af de andre: Anders og Svend Eriksen. Deres far var bankdirektør. Det var et par dygtige spejdere, som altså var i den patrulje, da jeg kom der. Så var der Bubi Speckelsen. Den mand, som senere i Paris byggede den nye triumfbue. Han skrev vores patruljedagbog og lavede nogle flotte tegninger. Det synes jeg er skægt at tænke på i dag. Men jeg var der et års tid, så kom jeg over i en patrulje, der hed Uglerne, og det gik bare derudad. Så vil jeg nævne den første sommerlejr, jeg skulle på. Det var i 1946, og der var *Første Viborg Trop* sammen med andre tropper blevet udtaget til at rejse til Sverige til en stor landslejr med 10.000 spejdere. Det var i Gransjö, og der rejste vi op. Det var godt nok en oplevelse. Jeg bliver helt rørt.

VAR DET FØRSTE GANG, DU VAR I UDLANDET?

Det var det ja. Fordi det gik så godt, fik vi tilbud om at komme andre steder hen. Vi kom bl.a. til Norge i 1948, også en meget stor lejr. Vi kom også til Sverige igen med 14.000 deltagere. På en af de lejre i Sverige, da kom den kendte svensker, Folke Bernadotte, som deltog i fredsforhandlinger efter krigen og besøgte os.

I 1951 fik jeg min studentereksamen, og jeg skulle i gang med et eller andet. Det var oplagt for mig, efter at have arbejdet med unge mennesker i

spejderbevægelsen, at tage på Ranum Seminarium. I 1952 sendte de bud efter mig, jeg skulle være med til at lede en troplejr i Glyngøre. Det syntes de var oplagt, da jeg havde familie der. Vi deltog i mange ting som spejdere, og vi klarede os godt. En af vores ældre spejdere, Bendt Rørsted, har været professor på Aarhus Universitet, og døde for et par måneder siden.

Vi havde jo visse ritualer med vores spejderarbejde. Det var ting, vi havde med, når vi var på lejr. Det var hestekranier, der var sat op på stager, det var skjolde, hvor der kunne være bemalinger af forskellig slags. Der var skind med tegninger og piktogrammer og sådan noget. Vi havde altid en huggeblok, hvor vi satte vores økser i, samtidig med at vi sagde nogle bevingede ord. Alt sammen noget, som var sat lidt i gang af vores ældste spejdere, som var så heldige, at de i 1947-48 var kommet til USA for at deltage i de amerikanske spejderses sommerlejr, og hvor de selvfølgelig kom tættere på indianerne. Så de kom hjem med nogle gode ideer, som de gav videre til os. Vi lavede indianerdragter og vi havde en stor tipi, som vi havde med på vores sommerlejr.

HVOR LÆNGE BLEV DU VED MED AT VÆRE SPEJDER?

Da jeg flyttede fra byen, så holdt jeg lidt forbindelse stadigvæk. Men når man rejser væk, og har nok at gøre med uddannelse, så kan man blive "Gildebror". Altså gamle spejdere, der har sammenslutningen *Sct. Georgs Gilderne i Danmark*. Jeg blev så optaget i *Sct. Georgs Gildet* i Viborg. Min far blev også optaget. Han har godt nok aldrig været spejder, men han var formand for tropsrådet. Det at være med i sammenslutningen betød, at hvis man flyttede til en anden by, blev man optaget i dens afdeling. Det skete også for mig, da jeg flyttede til Holstebro.

Senere da jeg kom til Aarhus, var det Aarhusgildet, jeg blev optaget i. Det var virkelig en god måde at kunne holde kontakt til andre, som havde den samme indstilling til mange ting som en selv. Så på den måde kom spejderbevægelsen til at betyde meget, og den dag i dag taler jeg nogle gange med nogle af de gamle gildebrødre. Her i Egå har vi "Delfinerne", som er en af de største troppe sammen med Viborg.

MILITÆRTIDEN

VAR DU VED MILITÆRET FØR ELLER EFTER, DU GIK PÅ SEMINARET?

Det der sker er, at jeg gik på seminariet fra jeg var 18 år til jeg blev 21 år, så det vil sige, at jeg skulle have udsættelse ved militæret, og det gik let. Jeg havde god hjælp. Min svigerfar var nemlig major i hæren, så det var jo så let at spørge ham, om han ikke lige havde nogle gode råd.

Da jeg så kom til Holstebro som lærer i august 1954, havde jeg sagt, at jeg skulle aftjene min værnepligt. Det var 2 år dengang, for man kunne næsten være sikker på at blive befalingsmand. Men der var brug for lærere i Holstebro, og jeg fik en stilling på en sådan måde, da jeg i maj 1955, et år efter, blev indkaldt, bare lige kunne flytte ud på kasernen. Jeg måtte ikke bo hjemme hos Inger. Vi var blevet gift i efteråret 1954. I hvert fald kom jeg derud i 2 år, og det betød, at jeg i de to år fik halv løn, så det hjalp jo den lille familie. Så blev jeg på skolen i et par efter, og det var først i 1959, at vi flyttede til Aarhus.

Men det satte jo noget i gang, både det at min svigerfar var ved militæret, men også at vi var ret positive over for militæret i Viborg, så jeg er måske nok også påvirket der. I hvert fald blev jeg reserveofficer i løbet af de to år. Det var ved noget, der hed "Opklaringsstyrken", og det var noget af det mest interessante, syntes jeg dengang, for vi skulle tit køre ud og rekognoscere i terrænet og finde gode veje, vi kunne køre på. Da jeg så blev hjemsendt, så blev jeg indkaldt 3 uger hvert år, og det var ikke altid i sommerferien. Næh, nogle gange, hvor jeg var genindkaldt 4 uger, havde jeg 30 mand, som jeg skulle holde styr på i sådan en opklaringsdeling. Det var i 60'erne, da den kolde krig var på sit højeste. Det betød, at vi en tre-fire gange var helt nede ved Lübeck for at rekognoscere for de stillinger, som vi skulle køre ned til, hvis der skulle ske noget. Så var man ude som kampdommer. Man skulle have nogle, der kunne bedømme, hvorledes man klarede sig, og jeg blev omskolet til en anden kampvognstype. Jeg var med et engelsk regiment, og min chauffør hed Morris. Jeg fik et pænt brev fra chefen, da jeg havde været hos dem. Jeg var hos dem en måned.

UDEN AT VILLE FORKLEJNE DET, SÅ VAR DET VEL OGSÅ EN FORLÆNGELSE AF SPEJDERTIDEN?

Ja, f.eks. når vi løb orienteringsløb, så var de, der ikke havde været spejdere, helt lost – de for vild.

Siden har man holdt forbindelse ved lige til Holstebro på den måde, at mine gamle soldaterkammerater, vi mødes hvert år, og det bliver bare ved. Der er mange gode ting at huske fra den tid. Det betød så, at der i slutningen af 60'erne sker det, at jeg bad om at blive forflyttet her til Aarhus til *Vestre Landsdelskommando*, og der arbejdede jeg så ude én uge om året. Specielt til øvelserne var de nødt til at have reserveofficererne med, for at vagttjenesten, døgnet rundt, kunne klares.

Men det gik så de næste 15 år, derefter avancerer man, hvis man passer sit job, og det betød, at jeg blev udnævnt til major sidst i 70'erne, og så i 1983, da jeg blev 50 år, så skulle jeg aflevere min udrustning og våben, og det gjorde jeg så. Så var det slut med det.

Men tilknytningen til militæret gjorde, at jeg arbejdede videre med noget, der hedder *Aarhus Forsvarshistorisk Selskab*, og der har vi et kontor inde på Brobjergskolen, så længe det nu går, inden skolen nedlægges. Men det er en lille forening, hvor vi arbejder på at beskrive Aarhus som garnisonsby. I 50'erne var der omkring 2000 soldater her i byen. De tre kaserne var stopfyldte. De sidste, der flyttede fra byen, var *Vestre Landsdelskommando*, som rykkede ud til Karup, og der er kun lidt militær tilbage. Jeg har nogle gode historiske materialer, som jeg ikke har givet til byarkivet endnu. Men der skete også noget andet, da vi kom til Aarhus. Vi startede i Vorrevangen i 1959 i en lejlighed på Solhvervsvej, hvor vi havde det godt. Men vi ville gerne ud til vandet, og det endte så med, at vi købte dette hus i 1964. Her har vi nu boet i over 50 år.

FRA LÆRER TIL SKOLEBIBLIOTEKAR

KOM DU PÅ VEJLBY SKOLE MED DET SAMME, DA DU KOM TIL AARHUS?

Ja, det skete på en skæg måde, fordi min svigerfar var major, og der var et par år, hvor han arbejdede her i byen, og derfor havde han en lejlighed, og Inger og jeg skulle op og besøge dem. Det var i efteråret '58. Så kan jeg huske, at vi lige

skulle køre en tur rundt for at vi kunne se lidt af byen, og jeg syntes, det kunne være interessant at køre forbi nogle skoler og se, hvordan de kunne se ud. Den skole, jeg havde været på i Holstebro, var meget gammel. Det var Danmarksgades Skole med næsten 2000 elever.

Vi kom kørende herude i Vejlby-Risskov, og der ser jeg, at der ligger en skole, hvor der er flag oppe. Skal vi ikke prøve at køre derop? Det gjorde vi så. Jeg sagde: *"Vent lige, jeg går lige ind og kigger."*, og det gjorde jeg så. Jeg gik ind på kontoret og sagde: *"Hør, jeg kommer fra Holstebro og har tænkt på at flytte her til byen. Har I brug for nye lærere på denne skole?"*

Jamen, det var sådan, at til august skulle de bruge 10 nye lærere. Det var indvielse af skolen, der foregik den dag. *"Jamen, jeg vil gerne skrives op"*, sagde jeg. Så jeg blev en af de 10, der begyndte i august 1959. Det var spændende at være på en ret ny skole. Den var lige så stille blevet bygget færdig i løbet af 4 år og havde nu fuldt udbygget 5-600 elever. Og der var nok at tage fat på. Der sker så der, at en af mine kolleger dengang, Martini, havde startet en læsestue, hvor man havde en bogsamling, hvor eleverne efter skoletid kunne læse og låne bøger. Der gik et par år, så besluttede Martini at rejse til Randers, og så stod man der og manglede en mand, der vidste noget om børnelitteratur. Da kan jeg godt sige dig, at jeg ikke bestilte andet end at læse drengébøger og pigebøger i flere år. Jeg havde alle Tarzanbøgerne.

Nå, men jeg var meget interesseret, og så lagde jeg billet ind og blev skolebibliotekar. Det var et job, jeg havde resten af tiden. Det var spændende, og det blev ekstra spændende i '70, hvor man skulle have kommunesammenlægning, for jeg havde stået for Vejlby-Risskov med indkøb af bøger sammen med børnebibliotekaren, Kirsten Rossen.

Men nu blev det det helt store med næsten 60 skoler, og det betød så, at for at få indflydelse på det, så havde vi startet Aarhus Skolebibliotekar Forening. På grund af det, blev det mig, der kom i betalt arbejde i et par år, sammen med Hakon Bollesen og et par af mine kammerater. Vi skulle forberede hele skolebiblioteksområdet, for nu skulle der pludselig købes ind i meget stor stil, for mange millioner, og midlerne skulle fordeles osv. Der var en kontorafdeling på Paradisgades Skole med næsten 20 ansatte. Det var meget spændende. Vi lavede kurver og beregninger på, hvordan man skulle fordele midlerne. Så kom

det i orden. Vi havde så et arbejdsudvalg, hvor man valgte hvem der skulle hjælpe Bollesen med stillingtagen til indkøb af bøger. Det var nogle spændende år. Nu hedder det læringscenteret.

HAR DU IKKE LAVET KURSER?

Jeg har lavet kurser i matematik sammen med Viggo Hartz. Vi havde været på kursus i England, hvor de havde nogle gode ideer. Vi lavede kurser på Danmarks Lærerhøjskole. Men jeg har også rejst rundt i landet og oplyst om "Hej Matematik". Det synes jeg var interessant.

Jeg fik at vide af skoleinspektøren der i 50'erne, at han godt vidste, at matematik og fysik var mine foretrukne fag, men at han var nødt til at give mig en *første mellem* i dansk. Så dem skal du altså føre op til realeksamen. "*Men det klarer vi*", sagde jeg. Men det betød, at jeg skulle på nogle kurser, så jeg gik på kurser ca. 3 år, og samtidig i matematik; der var en del videreuddannelse de første 10 år.

Jeg havde også engelsk i starten, men det holdt efter 5-6 år. Gymnastik har jeg altid haft 5-6 timer om ugen. Også tegning har jeg gjort en del ud af. Jeg har altid tegnet meget selv. På Katedralskolen havde vi i mellemskolen en tegnelærer, der hed "Baf". Vi sad der en time om ugen. Han skrev et eller andet på tavlen og sagde: "*Det er de ting, I kan arbejde med. Gå i gang*", og så sad vi og tegnede. Han satte sig også til at tegne for sig selv. Han kunne lave en 8-10 tegninger, og de elever der havde været mest artige, fik en tegning ved slutningen af timen. Han var rar, og han fik på en måde stimuleret lysten til at tegne.

VIL DU FORTÆLLE LIDT OM HVORDAN DET LIV UD OVER SKOLEN, HAR VÆRET I AARHUS?

Da jeg hver sommer som dreng cyklede sammen med min mor og far, cyklede vi til Ranum, godt 50 km, og derefter til Glyngøre og derefter til Viborg. Der var ingen trafik, så det var ikke et problem. Men jeg kan huske lige så tydeligt, at der også var nogle bakker hist og her. Og da jeg ikke var mere end 10-12 år, skubbede min far mig op af nogle af de bakker.

I Glyngøre var vi tæt på vandet, og det var jo en stor fornøjelse at se, hvordan kuttere blev bygget. På et tidspunkt i 40'erne var der 20 mand ansat i det bådbyggeri. Min far blev næsten uddannet skibstømrer, men så sprang han heldigvis fra. Han ville gerne være lærer. Men det vil sige, at man var ved vandet, og fiskerihavnen lå bare 200 meter længere nede ad gaden, og færgen sejlede fra Glyngøre over til Nykøbing. Der skete en masse. Det var alletiders sted at komme.

I Viborg havde vi to søer, Nørresø og Søndersø, men der sejlede vi ikke så meget. Der var en roklub, hvor vi prøvede at være med nogle af os, men det sad ligesom i hovedet, da vi kom til Aarhus, at vi skulle ud til vandet på en eller anden måde. Så gik der heller ikke lang tid; drengene var født i '57 og '59, og det vil sige, at de var en 10 år der sidst i 60'erne.

CAMPINGFERIER OG FRITIDSSEJLADS

Vi camperede meget, og det var lige noget, der passede os. Det var til Italien, Tyskland og Sverige, men da drengene bliver en 14-15 år, de var ved at være trætte af det der. Da var vi nået frem til 1975 og havde boet herude en 7-8 år, og vi havde også set, hvad der skete nede ved stranden. Der skete egentlig ikke ret meget andet end, at der var robåde på stranden, og så var der nogle få, som havde en lille sejljolle. Vores Ole, den ældste, han ville absolut have noget at sejle i. Så vi kørte ud til Ebeltoft, og købte en lille 12 fods sejljolle. Jeg tror, det var i '71. Den lærte vi at sejle i hernede på stranden, Svend, Ole og jeg. Vi sejlede ind i Kalø Vig og tilbage igen. Det lykkedes aldrig at vælte i den. I Kalø Vig havde de en havn på det tidspunkt.

Vi bestemte os en dag i foråret '75, at nu skulle det være. Vi skulle have en båd, så drengene kunne få en udfordring, som passede til, at de nu var 14-15 år. Det endte med, at vi købte en båd i Helsingør, og den skulle Ole, Svend og jeg sejle hjem. Ham vi købte den af, den her Bandholm 24, han havde lovet, at han godt lige ville vise os, hvordan man sejlede sådan en. Det havde vi aldrig prøvet. Så sejlede vi med ham fra Helsingør til Gilleleje i modvind. Vi krydsede frem og tilbage. Det var en værre omgang. Vi kom ind i havnen og han skulle stå af og

tage bussen hjem. Vi andre skulle ikke videre. Vi fortøjede båden, og så tog vi færgen hjem til Aarhus. Så lå båden en uge i Gilleleje, så vidste vi, at nu var det med at komme tilbage, for nu skulle vi sejle den hjem den følgende weekend. Vi var heldige med vejret; det var meget stille, så stille at vi måtte bruge påhængsmotoren en del af tiden. Men det klarede vi så. Det var så ude i Kalø Vig Bådelaug. Der var vi i 3 år, for så kommer tiden med Egå Marina, hvor jeg var med helt fra starten. Vi var blandt de første 40 både der.

Det var Henning Schou, som havde været med i det gamle sogneråd og havde gjort et virkeligt godt forarbejde, således at marinaen kom godt i gang. Det var i 1978, vi indviede havnen, og jeg havde skiftet båd til, en Shipman²⁸. Ole beslutter efter studentereksamen, at han vil være skibstømrer. Han kommer i lære i Fjellebroen ved Faaborg og bliver udlært i Egå på Tonny Nillings bådværft. Så rejser han ellers afsted. Han er i USA, og der har han været i 20 år.

Jeg kom tit ovre på bådværftet i Egå, hvor Ole var udlært. Ole havde været i gang med, sammen med nogle andre, at bygge den første Drabant 30. Åh, sådan en båd kunne vi godt tænke os, men vi havde ikke penge til den. Så skete der det en dag i '83, at Tonny siger til mig, at han nok skal få solgt vores båd, hvis vi ville købe Drabanten, som han havde haft som prøvebåd et år for at reklamere for den her bådtype. Så enden blev, at vi pludselig havde skiftet til en Drabant 30, og den har vi så sejlet i lige siden, og vi sejler stadigvæk. Efter vi har sejlet f.eks. til Norge, Sverige, Helgoland er det slut. Nu sejler vi bare på Aarhus Bugt til Samsø og tilbage igen.

JEG TROR, VI SKAL TIL AT AFRUNDE. ER DER NOGLE TING, DU SYNES SKAL MED, INDEN VI AFSLUTTER?

Ikke andet end, at jeg sluttede jo som 60-årig i 1993. Det var fordi, at der var ting, jeg gerne ville arbejde med, f.eks. astronomi, så jeg gik på Åben Universitet i København med astronomi. Det fortsatte jeg så med inde på Universitetet, i hvert fald til foredrag. Men der er jeg holdt op, for parkeringsforholdene er dårlige.

Vi ville også gerne til at rejse mere. Jeg tror, vi har været syv gange i USA, fordi vores søn bosatte sig i North Carolina, og det bevirkede, at når man tager

derover, så tager man ikke bare afsted for at besøge ham. Hvor vi måske var en uge sammen med ham og familien, så kørte vi måske en 4-5000 km. hver gang. På den måde kom vi til at kende en del til USA. En af de første gange mødte vi indianerne, og pudsig nok ligger et af de største indianerreservater bare 50 km fra, hvor Ole bor i dag.

I det reservat har jeg været tre gange, så indianerinteressen bevirkede også, at jeg meldte mig ind i Dansk-Indiansk Forening, og der var jeg med en 6-7 år før år 2000. Jeg var en af de ældste, hvilket gjorde at jeg ligesom mistede interessen lidt. I dag findes der her i Aarhus en [Powwow Komité](#), som i de år lavede festligheder en gang om året. Det foregik ude på Sølyst ved Braband Sø, og det var udmærket. Indianerinteressen gjorde, at jeg i 1993 kom over og besøgte Kystindianerne ved Stillehavet i staten Washington og British Columbia.